

uhelbtigt, men jeg kan ikke finde, at man derpaa for hans Arvinger kan støtte noget Billighedskrav overfor dette Thing. Den Slags Ulykkestilsælde hænde jo desværre hver Dag, og skulde det høie Thing, støttet derpaa, gaa til at yde Erstatning af Statskassen, vilde baade dette Thing og Statskassen faae Noget at bestille. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) yttrede, at han ikke kunde begribe, at jeg ikke kunde unde ham og Forslagsstilleren den Fornøielse — han brugte vel ikke dette, men et lignende Udtryk — at faae dette Udvalg nedfat. — Jeg har ikke den fjerneste Grund til at misunde de Herrer at faae dette Udvalg nedfat, men jeg skal iøvrigt dog erindre om, at der har været nedfat mange Udvalg til Drøftelse af denne Sag. (Indsigelse). Jeg veed, denne Sag har været behandlet i mange Udvalg. Om jeg ikke tager fejl, har den været behandlet idetmindste i to Udvalg for Andragender, og de have henvist Sagen til Justitsministeren. Den har derefter været for i Finantsudvalget. Om det ærede Medlem nu end ikke vil tage Satten dybt af for Andragendeudvalget, haaber jeg, at det ærede Medlem i alt Fald vil gjøre det for Finantsudvalget, hvoraf han selv er Medlem. Der har han vist haft Seilighed til at gjøre sig bekendt med det Billighedskrav, som der her saa stærkt er Tale om. Det forekommer mig, at i alt Fald han ikke har været istand til i Finantsudvalget at overbevise Flertallet om, at der var Anledning til at give nogen Erstatning af Statskassen. Det, som for mig er det Afgjørende, hvorfor jeg fraraader og ikke vil unde hverken det ærede Medlem eller Andre at nedfætte et Udvalg, er, at jeg ikke ser, hvad dette Udvalg skal gjøre, og jeg finder, at det er en høist favlig Wei, man slaar ind paa, hvis man nedfætter et Udvalg. Jeg har allerede i den Tenseende udtalt mig i forrige Møde og kan saameget mere henvise dertil, som det glæder mig, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) i alt Væsentligt har sluttet sig til de Betragtninger, som for mig ere de afgjørende til at stemme mod Udvalgs Nedfættelse.

Forslagsstilleren (Zuel): Naar jeg i forrige Møde tillod mig at sige, at det var nødvendigt for det høie Things egen Værdigheds Skyld at give Samtykke til, at dette Udvalg blev nedfat, motiverede jeg det derved, at det høie Thing gjentagne Gange har taget denne Sag i sin Haand og henvist den til Justitsministeren. Blandt dem, som først og fremmest have gjort det, skal jeg nævne tidligere Finantsudvalgs Drøfsører, det ærede Medlem for Kolding (Berg). Han har saa at sige personlig taget Sagen i sin Haand og anbefalet den til Justitsministeren. Det gjorde han idetmindste i 1876, hvad han selv kan se efter. Det har altsaa i høieste Grad undret mig idag at høre det ærede Medlem udtale sig paa en ganske

anden Maade og paa en Maade, som saa langt fra stemmer med, hvad der er rigtigt og korrekt, at det forbauser mig, at det ærede Medlem, som ellers er saa skarpsindigt, kan fremkomme med noget Saadant. Det ærede Medlem mente, at vi her vilde tage Højesteretsdommen for os og undersøge, om den var rigtig eller ikke. Hvor kan det ærede Medlem sige Sigt? Det er der jo aldeles ikke Tale om. Det, der er Tale om her, er, hvorvidt der, naar alle Forhold tages i Betragtning, er Grund til af Billighedshensyn at tilstaa, ikke nogen Erstatning — det Ord har jeg aldrig nævnt — nei, at tilstaa dem en Gratifikation som en Naadesag. Her er ikke Spørgsmaal om den strenge Ret, her er Spørgsmaal om Billighed, om Naade og Barmhertighed, og det er givet, at, saalænge dette Thing har siddet, har det altid laant Dre til dens Slags Betragtninger. Jeg behøver blot at minde om et Exempel, da det dreiede sig om 40,000 Rigsdaler. Efter den strenge Ret var dette Besløb gaadt ind i Statskassen som Told, men efter Billighed blev der af dette Thing dekretet, at det skulde gives tilbage til Bedkommende. Det dreiede sig ikke her om, saaledes som det blev urgeret af tidligere Finantsudvalgs Drøfsører, at vi her skulde undersøge, om Højesteretsdommen var rigtig eller ikke. Nei, enhver Højesteretsdom er rigtig, den kan ikke undersøges af os eller af nogen Autoritet. Vi maa ligesaa lidt drage Domsmagtens Spidse her ind i vore Forhandlinger, som vi maa gjøre det med Kongens Person. Dette Sidste staar utrykkelig i Grundloven, men det Andet ligger i Grundlovens Aand. Jeg skal ikke tillade mig dette, og det gjør intet Medlem her i Salen. Det kan ikke nytte at ville stille Sagen paa Hovedet. Spørgsmaalet er slet ikke, om Folkethinget skulde konstituere sig som Retsinstants. Nei! der er Spørgsmaal om, hvorvidt Folkethinget grundig vil undersøge, om Billighed taler for Arvingens Ret eller ikke. Kommer man til det første Resultat, da gaar man til den Gjerning, der i saa Fald skal gjøres, men kommer man derimod til det modfattede Resultat, da lader man Sagen falde, og da er der først for Alvor rammet en Hæl igjennem den. Her paa dette første Stadium at ville kvæle Sagen er efter min Overbevisning at nedfætte Folkethinget. Efter at Folkethinget to Gange har taget Sagen i sin Haand og anbefalet den til Ministeren, forekommer det mig urigtigt, om det vilde lade sin Anbefaling falde igjen, fordi der er kommen nogle utilstrækkelige, nogle urigtige og nogle hemmelige Oplysninger, som vi slet ikke kjende. (Smith begjærer Ordet). Jeg kjender ligesaa lidt som det ærede Medlem, der nu begjærede Ordet, til de Erklæringer, som ere afgivne til Finantsudvalget, da de jo kun ere bestemte for Finantsudvalget og ikke for andre Medlemme. Jeg har ikke set dem og ikke villet se dem. Ligesaalidt